

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. Q. D. D., narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. OAM-1009/BA-BA01-BA03-PS2-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Touto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný dne 24. 9. 2024 rozhodl, že žalobce je nadále zajištěn podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Dne 19. 9. 2024 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění a opětovné posouzení důvodů zajištění s tím, že nesouhlasí s

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvody zajištění, když samotný důvod, že na území ČR pobýval neoprávněně, automaticky neznamená, že by měl mařit průběh vyhoštění či dokonce azylového řízení. Zajištění mu působí duševní problémy. V případě uložení zvláštních opatření má zajištěné ubytování. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem tvrzené důvody nelze jakkoliv podřadit důvodům, které by umožňovaly propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a další vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany za volného pohybu na území ČR. Žalobce uvedl obecný nesouhlas se zajištěním, ale neuvádí žádné nové konkrétní skutečnosti, které by správní orgán vedly ke změně původního rozhodnutí. K návrhu žalobce aplikovat ust. § 47 zákon a o azylu žalovaný konstatoval, že u žalobce se v jeho situaci nic nezměnilo, co by vedlo správní orgán ke změně rozhodnutí o zajištění. K tvrzení o zajištění ubytování na adrese Budějovická 152, Praha, žalovaný uvedl, že žalobce k tomuto místu nemá žádné prokazatelné osobní vazby, které by zaručovaly jeho tamní setrvání, a nic tedy nenaznačuje, že by nadále poskytoval součinnost v rámci správního řízení. Nadto i v zařízení pro zajištění cizinců je všem zde umístěným k dispozici zdravotní péče.

2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-1009/BA-BA01-BA06-PS-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 16. 12. 2024. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Karlín), č. j. KRPS-196062-28/ČJ-2024-010022-ZZC ze dne 29. 7. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 28. 7. 2024 byla kontrolována jeho totožnost a bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“). S ohledem na zjištěné tak vznikla pochybnost, zda se žalobce na území České republiky nachází oprávněně. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění ze dne 29. 7. 2024 uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez cestovního dokladu od dubna 2024 a následně i bez jakéhokoli povolení k pobytu. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom vědom. Žalobci bylo již dvakrát uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění a je veden i v ENO. Žalobce je současně veden i v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako osoba se zákazem vstupu na území schengenského prostoru s platností do 26. 4. 2025. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky bránící mu vycestování zpět do Vietnamu, pouze sdělil, že je tam zadlužen. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky, včetně manželky a tří dětí. Žalobce v současné době není v ČR nikde hlášen k pobytu. Na území ČR vykonával žalobce nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalobce uvedl, že je zdravý. O udělení mezinárodní ochrany požádal opakovaně až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobývá dle jeho výpovědi již od roku 2023. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že opakované podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly motivovány toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

3. Žalobce proti rozhodnutí ze dne 24. 9. 2024 brojil předmětnou žalobou, v níž namítal, že odůvodnění rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce poukázal na nepřiměřenost jeho zajištění. Vzhledem k tomu, že se na území ČR nachází silná vietnamská komunita, pociťuje žalobce jeho zajištění velké osobní neštěstí. V souvislosti se svým zajištěním zažívá žalobce značné útrapy a obdobným způsobem tyto útrapy jistě pociťují i jeho přátelé, neboť jim není umožněn kontakt s žalobcem. Žalobce se nedopustil žádného trestného činu a chová se vzorně. Nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko či nebezpečí veřejnému pořádku, a míra nebezpečí, že bude tento mařit a ztěžovat správní řízení o mezinárodní ochranu, je neúměrně nízká tomu, jak je zajištěním zasahováno do jeho práv, tudíž je rozhodnutí v rozporu s principem proporcionality. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu proto, že se dostal do problémů s vietnamskými lichváři, a tak je ohrožen jeho život i zdraví a důstojnost a začal se potýkat s duševními problémy. Žalobce poukázal na možnost ubytování dle § 47 zákona o azylu s tím, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že k uvedené adrese nemá žádné osobní vazby. Taková úvaha podle žalobce neopodstatňuje neudělení zvláštního opatření, neboť není jasné, co je myšleno pod pojmem osobní vazba k ubytování a jak by měla být prokázána. Zákon o azylu navíc takovou podmínku nezmiňuje. Podle žalobce tento byl zajištěn jen proto, že se na území ČR nacházel nelegálně. Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
4. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce dle jeho zjištění podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově, s cílem oddálit hrozící vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný výše uvedené odůvodnil tím, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR. Dále uvedl, že z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení nevyplývalo nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, pokud by o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalovaný uvedl, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany již dříve. Žalovaný konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC. Žalovaný má za to, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla motivována pouze snahou, zmařit nucený návrat do vlasti. Současně má žalovaný za to, že v případě žalobce je z jeho jednání zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Současně žalovaný konstatoval, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by žalobce své chování změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu. Žalovaný má za to, že s ohledem na výše uvedené by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.

6. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
8. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
9. Podle § 46 odst. 10 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění.
10. V předchozím správním řízení žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly podány v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tyto žádosti podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr vyplynul především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval (a dokonce i pracoval) nelegálně od roku 2023. Dne 25. 3. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o zamítnutí žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného o nepřiznání mezinárodní ochrany. Následně začala žalobci běžet lhůta pro vycestování v délce 30 dnů. Žalobce však z území České republiky ve lhůtě k tomu stanovené nevycestoval – tedy neoprávněně mařil výkon správního rozhodnutí a současně na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byl žalobce dne 28. 7. 2024 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, kterou žalobce v této žalobě opětovně vznesl stejně, jako v případě žaloby proti rozhodnutí o zajištění, tedy že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění, když nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek a současně nepáchá žádnou trestnou činnost. Z výše uvedeného je zřejmé, že tomu tak není a tím, že žalobce nerespektoval jemu uložený správní trest vyhoštění, dopustil se maření výkonu správního rozhodnutí, čímž přinejmenším ohrozil bezpečnost a veřejný pořádek na území ČR.

11. Pokud jde o další tvrzení žalobce, které rovněž bylo uplatněno již v předchozí žalobě proti rozhodnutí o zajištění, ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž mařil výkon správního vyhoštění, když na území ČR pobýval nelegálně a současně bez cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění opětovně mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve výše shrnutém odůvodnění rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat a nebude nadále spolupracovat s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít.
12. Zároveň soud z uvedených důvodů neshledal rozhodnutí o dalším trvání zajištění nepřiměřeným, neboť nadále trvají stejné důvody pro zajištění a nevyužití zvláštních opatření. Je pochopitelné, že zajištění žalobce a jeho přátele pociťují negativně, nicméně žalobce sám uváděl své duševní problémy zejména v souvislosti s vietnamskými lichváři, nikoli se zajištěním, a nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že i v zařízení pro zajištění cizinců je zajišťována lékařská péče.
13. K dalšímu tvrzení žalobce ohledně možnosti ubytování na soukromé adrese se soud ztotožnil se žalovaným s tím, že pouhé uvedení adresy možného ubytování nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskýtá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, začne takto spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění. Je na žalobci, aby prokázal, že pobyt na určité soukromé adrese představuje záruku, že se na ní bude trvale zdržovat z důvodu osobních vazeb. Žádné takové osobní vazby žalobce neuváděl a neprokázal.
14. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbývá soudu než

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, když mu byl uložen správní trest vyhoštění a žalobce i přesto setrval na území ČR až do svého zajištění dne 28. 7. 2024.

15. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
16. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.
17. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. listopadu 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.